

INDHOLD

Alt bliver mere og mere virkeligt	2
Jordemor	4
Duften af verden	6
Svale	8
Mens blade slipper grenene	9
Et forsvindingsnummer	10
Ligtorn	12
Dagenes fald	14
En engel i skyer af tang	15
Skysamler	17
Marmorsol	18
Snart, meget snart	20
Hvordan kan du sige det?	21
Rustvogn	26
Nu får vi nok en rykker	28
Flyttedag	30
Alt andet i verden	31
Et udmattet suk i et nybygget hus	33
I det fri	35
Uheld	36
Dødkød	37
Derfor blev jeg nærig	39
Glemmer hver dag (I-II)	41
Sort som iris	43
En dag kan jeg gå	44

Alt bliver mere og mere virkeligt

Jeg er født menneske.
En tungt læsset vogn
der venter på noget.

I banegårdshallen
af flagrende hænder
og gennemsigtige mennesker
går jeg: nærsynet, bleg
og med skæve tænder.
Fornemmer bruset,
når perronerne overskyldes
af ankomsters tidevand;
den tørre lyd af stilhed
ved afganges ebbe.

Man kørte mig nænsomt ind fra landet,
et alt for gammelt barn:
yngre end dets alder,
ældre end dets blik
og med drømme
om piger med flossede sløjfer
og drenge med udtrådte gummisko,
der løber sammen
ad vejene mod kornhavene.

Som barn sagde jeg mærkelige lyde,
den slags går over,
men i dag kan jeg stadig mærke
et undertrykt nys i skolepsykologens kontor,
se bygadens tosse græde
over en punkteret cykel
og høre noget om natten
i en femårigs værelse:
blå skygger der blinker ud af mørket
og rammer vejtrækningen
som et kvælertag.

Jeg forsøger at finde ind til centrum
og standser en tilfældig dobbeltgænger;
vi smiler kejtet og mumler noget,
ingen af os forstår
ved et vindues billedmur:
Bølgende sportspaladser,
i jubel og flammer;
de smukke, hvide papirbåde,
der vugger i Stillehavet
- synkefærdige af blinde passagerer -
og i horisonten:
flimrende, sorte pinkodesvarme,
forårsaget af sommerfugleeffekten
og forudsagt af meteorologer
der smiler, mens deres slips gløder
i kunstlys, plastic og computergrafik.

Står ved en vogn og venter på noget.
Alt bliver mere og mere virkeligt.

Jordemor

Da du overgav mig til voldsomheden,
forandredes alting.

Jeg lå skrøbelig,
og det vilde lys sved
overalt på kroppen.
Så hørtes pludselig en lyd,
 brændingen,
 havet der ånder,
og jeg smagte noget,
der var så stærkt og tungt,
at jeg sank ned i et mørke,
jeg ikke kendte
og aldrig kan glemme.

Senere vågnede jeg,
 den første luftning i døgnet,
og lærte at gå i verden.
Efterhånden kunne jeg også
fylde munden med lyde,
mage til andre lyde,
der var omkring mig.
Men ofte føler jeg den træthed,
der kommer i luften,
når solen har rundet sin bue,
som et stik af den skræk,
det var at få ilt i lungernes sovende væv.

Jeg har siddet og spist det,
senere fik jeg altid sorte knæ og hænder
i huler af halmballer,
og ganske vist er jeg sikker på,
at jeg er kommet af jord
og igen skal blive til jord,
men når jeg ser mennesker i øjnene,
ser igennem den eneste del af kroppen,
der er gennemsigtig,
sidder det, der ikke kan gennemskues,
i mig som en prikken i huden,
en svag rødmen.

Duften af verden

Der er en morgen i duften af verden,
hvor jeg ligger ved mors bryst
og dier mælk og blod og stamtræ,
og far kaster mig op i verdens luft,
for jeg er let som ingenting.
Men der er også en aften i den
og en lyd bag huden,
som gør mig så tung,
at ingen kan løfte mig.

Noget skrider uden bevægelse,
når duften rammer mig
så let som et tryk af en guds hånd.
Andet bevæger sig i skred:
i morgen vil duerne lette fra tagene:
først tungt, så let, siden flimrende bort
med en lyd som bladren i bøger,
gårsdagens avisblade i cykelhjulet,
kioskens plasticflag i blæsten.

Verden dufter og smager og lyder af alting
på én gang,
og i dag kan kaotisk glæde
og ubærlig sorg
nok ikke tage mig.
Intet venter,
alt sker bare på én gang
med et afgørende mødes indlysende tilfældighed:

Ure går for langsomt,
navne slides op,
tøj bliver for småt,
siden for stort.
Og jeg ville gerne være stor nok
til at være ganske lille:
noget i øjet,
en stjålen bil
på bunden af havnen.

Svale

Hovedet op igennem lemmen til det bagende varme sommerhusloft, hvor noget bevæger sig med en lyd som stoffet i et vindue, hvor glasset er gået i stykker. En vibration i luften ved min kind, en pude, der rammer ved siden af, let som en fjerbold, blød som kornets farve.

Der bliver spurgt, om jeg vil se en af dem, og før jeg får sagt noget, rækkes en hånd op, og da hånden tages ned igen, er bevægelserne skælvende forsigtige, som når man har fanget en frø, og den spjætter imellem fingrene. Man kan kaste den ud i luften, den forsvinder i et blink, men i stedet rækkes hånden hen til mit ansigt, og der er den, med plirrende øjne i halvmørket. Et køligt gys af fryd.

Mens blade slipper grenene

Mens blade slipper grenene
og samles i knasende bunker,
ligger en hveps og sitrer
bag redskabsskurets støvede ruder.
Følehornene vibrerer
ved gulnede kitrester.

Jeg pirker tænksomt til hvepsen,
til sulten, stædigheden og brodden,
som er sidste udvej og døden.

Måske længes den ikke længere
efter blommernes rådnende sukker?
Måske kender den giftens vej ud i hudens kar
og hører vinden, som venter
på øjeblikket, hvor vi slipper
taget i verden og falder?

Et forsvindingsnummer

Engang cyklede jeg ud på sort is
og faldt igennem.
Engang trådte jeg på en sort slange
og forsvandt.

Nogle gange er kroppen klogest:
Da isen ikke længere ville bære,
kørte alting for hurtigt
på en meget langsom måde,
og kold og klar hørte jeg isen knage,
så jeg isen give efter
og cyklen forsvinde i vand og is.
Da cyklen ikke længere ville drukne
og ramte gadekærets bund,
stødte jeg hovedet mod cykelstyret
og tænkte: nu bliver mit tøj vådt.
Så væltede vandet igennem tøjet
og ramte huden som et slag.
Jeg sad stadig på cyklen,
i vand til skuldrene
med hovede og hænder på is.
Det dryppede rødt på isen under mit ansigt,
og imens spjættede min krop i vandet,
den trak sig op af hullet,
mavede sig som en slange
hen over isen,
fordelte trykket mest muligt,
greb om stensætningen
som i søvne
og først på land blev den lammet af skræk.

Nogle gange tager døden fejl:
Da min fod berørte spidsen af slangens hale,
blev der helt stille i skoven.
Jeg sværger:
cikaderne tav,
fuglene sang ikke,
blæsten ruskede ikke
i træernes blade.
Et nyfødt barn kan blive helt stift
og glemme at trække vejret,
hvis man løfter det bort fra dets mor
- så stille blev jeg.
Da min fod ramte slangens hale,
ville mit hovede løbe væk,
men min krop blev stående

og skjulte sig i skovens stilhed.
Da slangen drejede sit hovede en anelse,
kunne den ikke kende forskel
på træerne og mig:
Jeg var der ikke længere.

Ligtorn

Hvor skulle jeg vide det fra? Selvfølgelig cykler man ikke bare op ad et bjerg, ind i en sky og regner med, at verden ligner sig selv derinde i den kolde, våde luft. Men at jeg sidder og smiler vildt i kulden på den anden side af trægrænsen, fordi bjerget ligner noget fra en drøm, jeg bliver ved med at få, kan jeg ikke forstå.

Drømmen er helt hvid, og langt, langt borte har nogen prikket hul med en stoppenål, så en stråle af lys rammer min højre hånds hvide knoer. Da jeg når op og vender om og skifter gear og ruller ned, kommer jeg i tanker om farmor, som jeg har lovet at sende et postkort, hvis jeg kom op. Hun sagde: "Du skal bare tro på det". Lidt senere ser jeg igen de to unge mænd, jeg mødte på vej op.

På rulleskøjter, uden sikkerhedsudstyr af nogen art kaster de sig ned af den stejle vej, igen og igen. Seje sataner. Hvordan kan de tro, at det bliver ved med at gå godt? De kommer med rå tilråb til hinanden, og deres iskoldt glimtende wrap-around-blik er helt forskelligt fra den gale koks: Ham som forleden glemte at hente ungen på minigolfbanen, fordi han var ved at forklare mig, hvordan verden kan anskues på en enkel og firkantet måde.

Han så på mig med sine frostblå øjne og sit store smil og sagde, at han kunne se på mig, at jeg havde en rem af huden, og efter at være kommet hele vejen herop i dag tror jeg, som han, at vi alle er stjerner, der har valgt at få fysisk skikkelse, fordi der er noget, vi skal lære. Jeg tror også, at nuet kan høres i vejrtrækningen, at vi kan se fremtiden glimte i et øje eller et brilleglas, at vi har en sjæl, der lyser som en lygte bag hullerne i et forhæng.

Det må være, som når farmor snakker om tro og ligtorne: Det sidder i én som en splint og føles tydeligere end resten af kroppen. Men jeg aner ikke, hvad det er, jeg skal lære.

Dagenes fald

I)

Det bliver vinter i nat. Lad os tage til stranden: Lukkede kiosker, tomme livrederstole. Lad os drive i sand, i stargræs og klitter. Jættelysets tusmørke i blæsten.

II)

Vinterhimlen er skingrende frostblå. Jeg løber hen i parken, smykker mig med iskrystaller, pudrer mig som Pjerrot og bleg som en snemand kommer jeg hjem og kysser dig, mens jeg brænder, mens jeg smelter.

III)

Dagenes fald i marts; dybere ind i foråret. Det bliver stadig lysere, siger du. Nøgen ved vinduet skriver du to navne på ruden. De er der, når du ånder på dem, og du ånder på dem, men om lidt fryser du, for i aftes slukkede vi for varmen, og i morges var vi enige om, at i dag er for kold og smuk til at stå op

En engel i skyer af tang

Sidder på verandaen en morgen.
Bjergene er en grøn mur omkring huset.
Her er hverken horisont eller himmel.
Mærker noget i synsfeltets periferi:
et koncentrat af farver,
et svævende glimt,
en kolibri,
der bevæger sig,
som om tyngde og rum ikke eksisterer
på den anden side
af verandaens ruder.

Kolibrien forsvinder,
glemmer den,
kan ikke fastholde den.
Så lyder der et klask fra ruden.
På plænen ligger en spurv:
jordfarver og perleøjne,
en brækket vinge i græsset.
I et sort glimt er katten over spurven.
Så løber den bort,
lavt over græsset,
med dug i knurhårene,
vinger i munden.

Går ud for at se efter katten.
Ned til søen,
hvor jeg lægger tøjet
og går ud i vand,
til søbunden forsvinder.

Drejer rundt
og dykker med åbne øjne.

Åbner munden og synker,
og synker og synker
 en engel i skyer af tang
til jeg ikke kan mere,
til vandet svier i mine øjne,
til mine lunger siger stop,
til min krop søger luften
og giver mig tilbage.

Ligger på ryggen i græsset.
Skyerne lige foran mig sortner
i den klare bjergluft,
stjernerne brænder usynligt.
Hvert pulsslag falder som regn.
Jeg kan mærke græsset
under hele kroppen
og véd, at når jeg er gået,
et eller andet sted hen,
langsomt og med blikket hvor jeg træder,
vil græsset rejse sig smidigt igen
og strække sig mod himlen.

Skysamler

Overtroisk er jeg ikke, alligevel sidder jeg og spejder efter dem. På vingspidsen sidder de ikke. Jeg ser dog senere engle i en reklame for Himmerigsmundfulde, så lidt er der nok om snakken.

Udenfor skærer vingen som en monstrøs klinge i den tomme luft, under os er der hvidt som i himlen - og hvem skulle have troet det, nu viser de From Here To Eternity, men det er umuligt at følge med, for solen er på vej ned gennem skyerne. Så klager du over, at du bliver blændet, og jeg trækker for, mens jeg spekulerer på, om det var flydende guld, jeg så i skyerne. "Selvfølgelig er det guld", siger du: "På skyerne falder gudernes tårer".

Vi åbner hoveddøren og træder inden for, stiller bagagen og ser os omkring: På nær oliventræet, der har vansmægtet i den brændende sol og smidt bladene, ligner alt sig selv, som om tiden har stået stille. Men her er blevet støvet: i hjørnerne, langs panelerne og under sengen sejler snehvide nullermænd.

Jeg vover ikke at træde på dem, men tager dem med støvsugeren. Efter at jeg en tid har gået og fablet om at flyve i lufthavet, siger du, at jeg nok har jetlag og lægger mig i seng.

Jeg husker, at jeg drømmer om ørne
- det skarpe, gule næb, der kløver og flånser
som et lyn fra en blåsort sky.

Marmorsol

Du ligger og venter på mig. Jeg kan se det på dig.

I dag stod jeg i gården i en stråle af sollys. Børn blev luftet i barnevogne. Kattene var legesyge og smøg sig kælne op af mine ben. Der var dufte fra køkkener, radiomusik og en varm prikken i huden. Jeg havde lyst til ikke at røre mig, lyst til at blive i dette nu altid. Men hvem kan stå stille? En sort kat over et musehul, en marmorbuste, måske, men ikke solen, ikke jeg.

Du venter på mig, jeg kan bede dig om at tage tøjet af, og du vil gøre det, langsomt, og se på mig.

I dag hang solen alt for længe over jernbaneterrænet, og jeg glemte, hvad det var, du havde sendt mig af sted efter og stod længe forstenet over en frysedisk. Kom så i tanker om det og gik hjem igen, tomhændet, fordi jeg ikke kunne bære mere.

Nogle gange hader jeg dig for at fylde for meget i mit liv. Jeg ved, jeg er urimelig, en tåbe, et barn, for det er så enkelt, at det næsten ikke er til at forstå: man kan blive borte for sig selv, indtil man bliver fundet igen. Peget ud, ikke af nogen, men af noget i sig selv: Regnbuer og løbende, vilde dyr i brystet.

I dag har jeg siddet og prøvet på at arbejde med åbne døre og vinduer: glimt af ansigter, hårfarver, en ring i øret, en sten i næsen, et gennemtræk af trin og stemmer og bilalarmer. Dine mærkelige lyde ved symaskinen. Jeg fik ikke lavet noget, og alt er som det skal være, for jeg kan bede dig om hvad som helst. Du ligger helt stille og venter. Huden og pulsen på halsen: Marmorsol.

Snart, meget snart

Min pik i din hånd:
Ikke en dunet fugleunge,
der trykker sig i reden,
mens den venter på en orm, et insekt,
der endnu ikke er taget
af et næb, der kommer som et lyn
i den sorteste nat,
mens græsset ligger fladt hen over jorden,
trykket ned af en kold vestenvind,
der søger sin elskede,
monsunen,
i Sargassohavet,
og strømme af åleyngel,
der blinde som fugleunger
finder vej til det vandløb,
der venter dem,
til den våde eng,
til legepladsen,
hvor kærestebreve cirkulerer,
stadig mere fedtede og forkrammede,
flossede som frosne læber,
der er kysset i stykker.
Ikke en fugleunge,
men en råge i vejkanten,
der letter med et ådsel.

Min pik i din mund:
Ikke en modelmund med lipgloss
på glittet papir
i et beklumret drengeværelse,
hvor køkkenrullen altid er ved hånden,
og to vasketøjsbunker:
den mor klarer, og den man selv ordner.
Og haven på dage hvor tågen er så tyk,
at ingen ser én sidde i bilvraget,
der egentlig skulle bruges til reservedele,
men aldrig er kommet videre,
og man er faktisk for gammel til det,
men da far overrasker én bag rattet,
lader man, som om man leger,
skønt forruden er fedtet og uigennemsigtig,
som om nogen har smurt den ind i vaseline,
og den er plettet af fugleklatter,
der sejt og tungt
er drevet ned over glasset
og tørret ind.
Ikke en modelmund,
men græssets hvide fingre
der trækker grundvand op gennem ler
på uendelige midsommerdage.

Min pik i din kusse:
Vi er engle,
der imødegår menneskers glæde
over de gode gerninger,
der falder dem så let,
som den selvfølgeligste ting i verden,
fordi vi blot gør det,
der er indlysende.
Vi er en vild og ensom strand,
der lokker havet hjem
fra dets månesyge færd.
Alt bevæger sig i os,
og vi tørster som en hæs og falmet eng,
der sukker efter vand
i et støvet, vissent år,
og snart, meget snart
bliver vi hvirvlet fri af vinden;
snart, meget snart
falder vi som frø mod jorden,
som et dughav fra himlen har blødt op.

Hvordan kan du sige det?

Vi ligger i lagener,
krøllede og fugtigvarme.
Dit åndedrag blander sig
med trækken fra vinduet.
Der er biler i blæsten
og salt og bidemærker,
hieroglyffer på din skulder.

Jeg flytter hovedet lidt.
Din ene brystvorte er trykket helt flad,
og jeg er ved at blive slap oppe i dig.
Din puls er et sted
under mit øre,
og på vinduet løber dråber sammen.
De røde mursten ulmer
og to halvnøgne drenge,
ser grinende på mig
fra et gammelt falmet foto:
Mig selv som fireårig med blå plasticbriller
og min lillebror på tre
på ladet af en rød trehjulet cykel:
Vores bare numser
og cykelhåndtagenes frynser,
der hænger tungt og perlebesat
under vores hænder.

Bladenes hvirvlen,
vinden i en tagrygning
et sted i kvarteret
og en ferie i Sverige:
en svømmetur i en sø,
tretten år gammel,
en tvekamp på en luftmadras,
hun hvinede,
og det var første gang,
jeg mærkede en pige.
Badedragten føltes som hud
under det lune vand,
og jeg ville aldrig op af vandet igen,
men husker ikke længere hendes navn.

Din hud klistrer,
og jeg husker
en ganske ung pige:
Nøgen og rygvendt.
Hun balancerede med en bedstemorcykel,
som jeg havde givet hende.
Jeg fandt den
i cykelsmedens container,
da han lukkede,
og brugte en halv dag
og mine sparepenge
på at sætte den i stand.

Jeg tager din hånd i halvmørket,
for nu vil jeg give dig alt.
Men du er ved at falde i søvn,
og drejer dig langsomt om på siden,
som om jeg ingenting vejer.
Halvsovende med dit lyse hår ned i øjnene
og et faraonisk smil på læberne.
Jeg tøver, får det ikke sagt.

- Det skal nok komme, mumler du.
Selv i søvne tyder du min puls,
og som du ligger dér,
sovende i det svage lys,
er der ikke mere at sige.

Rustvogn

Hawaibloomsten må vandes,
hurtigt, ellers smider den blomsterne.
Jeg ærgrer mig,
men der er en særlig sødme
i duften fra planten,
som får mig til at gå i stå
med kanden i hånden
i vindueskarmen.

Netop da kører en rustvogn forbi
med kiste, kranse og liljer bagi.
Jeg vender mig bort
og ser i en krog i loftet
en slange af støvet spindelvæv,
som jeg har overset,
da jeg gjorde rent.
Lå jeg omfavnet af dig
i den bundløse sofa,
ville slangen nok ligne en sædcelle
i langsom gengivelse,
men lige nu svajer den
som en pyton foran et desmerdyr.

Da jeg potter blåklokken om,
opdager jeg en orm i rodklumpen.
Glinsende rød ligger den
og vrider sig mellem rødderne,
men det skal blive dens sidste nadver,
skal det.
Ud gennem vinduet ryger den,
netop som rustvognen kommer forbi igen.

Så skriger bremsen et sted i gaden.
Lugten af jord
og duften af blomster
blandes i luften.
Den grå pyton svinger voldsomt
i vinden fra det åbne vindue,
jeg slår den ned med avisen,
og ormen ligger og vrider sig på fliserne.

De fleste planter skal stå lyst og ikke for tørt,
især orchideerne,
der elsker at blive sprøjtet over
med forstøveren
og stå fugtige som min hud,
når jeg trækker mig ud af dine arme,
og for at det ikke skal være løgn,
kommer rustvognen forbi for tredje gang,
tæt fulgt af en dreng på rulleskøjter.
Jeg har set ham,
når han hvisler af sted i gadens tumult,
en skødesløst vild engel på ildrøde hjul.
Jeg undrer mig,
i dag ser han stille og mut ud,
måske fordi denne ligfærd
bliver ved og ved.

Nu får vi nok en rykker

Det er sidst på måneden, jeg er en drengerøv,
og i dag ligner i går til forveksling. Jeg samler girokort sammen, og tager tøj
på. Du kommer ind, hånden ud ad ærmegabet, og jeg siger,
at jeg skal ordne nogle ærinder, fødderne i skoene.

Der er så mange ting, jeg ikke tænker på, svarer du, fordi de bare er der. På
samme måde som vi kan bo her og glemme at se på hinanden, fordi vi har for meget
at se til.

Der er en dreng, jeg jævnligt ser med sin far i brugsen. Forleden stirrede han
på mig, som om der var noget i vejen. Men der var ikke noget at se, bare de
sædvanlige rynker omkring øjnene.

Jeg har været på arbejde og er træt, men jeg lytter til dig, og vi rykker frem
og tilbage i sofaen. En form for duel er det vel, og jeg burde røre ved dig,
berolige dig, men gør det ikke.

Du putter dig ind til mig. Posthuset må vente til i morgen; jeg kan lugte dig,
og jeg kigger på dig: Din pande i eftermiddagens sidste, teglfarvede genskin af
solen. Porerne og pudderet der ikke skjuler dine hævede øjne. Jeg prøver at
forestille mig, hvordan din hud vil ældes, og hvis det er sandt, hvad du siger,
nægter jeg at blive voksen.

Mens vi sidder der, spekulerer jeg på, hvad der ville ske, hvis den gummiged,
der kører forbi udenfor med et kvarters mellemrum, tungtlæsset med frossen jord
henne fra byggepladsen, ikke drejede i tide og kørte ind i huset overfor, hvor
der på første sal bor en gammel dame, som altid har haft så forbandet travlt med
at følge med i, hvad vi foretager os. Forsøger at se ind gennem de beskidte
ruder med tylgardiner. Fornemmer at hun står derinde, mumieagtig, men er ikke
sikker.

Flyttedag

Du ved bordet, jeg på stolen; du med rande under øjnene, jeg med flossede negle.

Knoglerne drejer i deres led under kødet, og huden presses mod tøjet, der tynger, mens noget lyder som en lukker i et kamera, der optager, indtil alt er sort som sølvkorns silhuetter på en forstørrelse, der behøver lyset, som skyller over blomsterne i deres frø, faldende gennem årenes skakter uden at lande med et suk af længsel efter knopper og skud, skoldet hud, falmende skov og snedækket nat for at kunne ses som gardinet bag ruden overfor, der rives ned med et ryk, fordi en ung kvinde er ved at flytte ind.

Alt andet i verden

Du stod tidligt op,
uden en lyd.
Puden er plettet af savl.
Mine øjne klistrer.
Jeg kunne slukke for vandet,
rulle dyngvåd ned i lagnerne,
blafre som en væge,
før den styrter om i stearin.
I stedet sætter jeg mig
i din morgenkåbes bløde svøb af uro.

Skrå regn i vinduesviskere.
Gårsdagens farver er vasket bort i nat.
Nogen sover i timen i dag,
mister herredømmet over bilen,
radioens paneldebat afbrydes,
andre tager sig af dage.
Den skrabende lyd fra hagens runding.

Frakker drejer tungt om hjørnet.
Hunde ryster dunede i kulden.
Nogen bliver ringet op
eller ned.
En vifte af kuverter
med adressaten ubekendt.
Andre gennemblødes under syrenerne,
går efter lyset fra et drivhus.

Det er ikke til at sige,
hvornår det hele hører op,
men skægget bliver ved at vokse.
Så sikkert som en ven, man elsker.
Uforståeligt som ordet "sjæl".
Gådefuldt som en berøring,
kroppen husker,
længe efter jeg har glemt
alt andet i verden.

Et udmattet suk i et nybygget hus

Regnen falder som dug i aften,
luften i haven står helt stille,
mens vi hører solsorten.
Stærens metalliske glimt
mellem jordbærbuskene
betyder noget, jeg ikke har ord for,
men tror kunne være et billede
på vores liv i dag.

Du vendte dig langsomt
imod mig i søvne i morges
med lukkede øjne,
men lige nu ligner dit ansigt
nok mest skæbnens.
Skæbnen, der ser os på gaden,
og tænker sit eget.
Kun vi ved ikke,
hvad hver dag skal koste:
en jagende ve
i et stormagasin,
en uåbnet vin
på et fødselsdagsbord,
et udmattet suk
i et nybygget hus.

Regndråberne på ruden lyder lidt
som hånlige dæmpet og spredt applaus,
og gardinet sitrer som toreadorens kappe,
før tyren får kården i hovedpulsåren.
Og så spør jeg dig, dødtæt og hæt,
om mine drømme bliver virkelighed
og tænker på den skytsengel,
der vendte sig mod mig
i et blå blinkende mørke i nat,
på stjernen i vores bed
og næbbet, der hugger i jordbær.

I det fri

Det blæste, indtil solen standsede middagsluften. En morgenfrue stod i vejkanten med bøjet hovede.

Gik over marker mod duftende træer, rakte ud efter frugter og tænkte på læber ved synet af blommeskindet.

Gik ind på en eng. En kalv luntede omkring, og rundt om sig selv. Kiggede på dens øjne og kom i tanke om noget: En dag kan jeg ikke gå længere.

Så på solen bag skyerne. En trækning ved munden, længslen efter gennemlysning og umælende tomhed, der rejste sig, da jeg lagde mig. I det fri.

Uheld

Forsvinder ved lyden af motorstøj, kastes frem mod et mørke, der klippes i stykker af blinklys, et pulserende hav, der rammer som en kvælning, en brønd, der flyder over fra bunden af mine øjne.

Ligger i krøllet metal, en papirskugle, lige til at smide ud, boblende vejrtrækning, sugerør i sodavandsflasker, pulsen trommer forrykte rytmer, og i øjnenes sammenstyrtede horisont kalder en råbuk med afstødt bark på geviret, men hjorden er væk.

Hviler i stof af rent lys, mærker kommen og gåen uden at høre, uden at ville, synker ned i en dag, der kommer som et chok for de efterladte, hvis blik er som hejrens, fuglesværdet, der kløver vandet og vækker de drømmende fisk.

Dødkød

"Vævet er nekrotisk",
sagde lægen lakonisk,
og nogen med grønne bukser
tilføjede humoristisk kvikt,
med maske for munden,
"Og puh, hvor det lugter!".

Da bedøvelsen begyndte at drive
som en knitrende tåge i min arm,
hørte jeg fra en krog af mig selv
kvarterets kirke kime om kap med støj
fra en dieselmaskine,
jord og betonfolk var i færd med
at grave ud til den nye fløj,
og selv herinde kunne jeg høre nogen grine.

Men i dag er kantinen ganske stille
og, på nær en krøbling ved døren, tom.
Netop da jeg siger "solbær",
råber nogen i køkkenet "Nej!"
og senere "Kom!".
Servitricen lader te være te
og går ud for at se, hvad der er sket.
Der svæver damp ud fra køkkenrummet,
og jeg ser dem rode sammen i skummet
med en grydeske i grovvasken,
mens vand løber et sted
med en højlydt plasken.

Ostemadderne står, så alle kan nå,
men idet jeg læner mig frem,
strammer det svagt om min højre tå,
og så begynder en lavmælt hvisken,
mens den ene læner sig over bordet,
i færd med at tørre skum op.
Hér fra disken er det er umuligt at høre,
hvad det er, de roder med.
Pludselig hiver den ene af dem,
med skum i håret og på næsetippen
noget op af vandet,
der synes at sitre,
 blotlagt, nøgent muskelvæv,
mens hun ser på den anden,
som slår sig for panden.
Så kommer de op at skændes.
Jeg kigger på dem,
tænker på hullet i strømpen
 bandager og plettede lagener.
Krøblingen sidder ved en falmet palme,
hænderne ligger foldet over et ugeblad
på det ellers tomme bord.
Jeg har tabt lysten til te og mad
og ligeglad med, hvad de tænker og tror,
går jeg med en stille kvalme.

Derfor blev jeg nærig

Snestorm hele natten.
Postbudene maser sig frem på gaderne.
Jeg burde egentlig være i fuld sving,
men det lukker sig om mig,
jeg vover mindre og mindre,
håber på mere og mere,
et hvileløst genfærd,
der venter på sneploven.

Så kom posten også til min dør,
og jeg åbner brevet fra farmor
lige så langsomt, som det blev lukket:
Gulnet papir fra et lukket hotel,
indstregede ud klip og dødsannoncer,
tyskernes Oprop
til Danmarks Soldater og Danmarks Folk,
et stort jubilæums flossede festsang
- og under refrænet,
"Vi skal ha' så lidt, vi skal ha' så lidt",
har hun tilføjet med klattende kuglepen:
"derfor blev jeg nærig":
Det bliver i familien.

Glemmer hver dag

I)

Efter du fik det, som om et vindstød når som helst kan vælte dit hus, kender jeg dig ikke.

Når du vender dig mod den forvirrende fjerne egn, du stammer fra, og lytter til dine søskende og naboer, der hver dag kommer i dine stuer for at hente dig hjem igen, kender jeg dig ikke.

Når du går som en lille pige i et gammelt hylster, der ikke lystrer, men vakler og rokker, vender jeg mig bort.

Forleden vågnede jeg brat af en drøm, hvor jeg gik og løb, indtil jeg faldt i det, der er dit, som også er mit, mens tiden, som også er din, gik, uden at jeg kunne følge med, og jeg lå et skridt nærmere det barn, jeg var, og mumlede dit navn så langsomt, at dets to stavelser faldt fra hinanden.

II)

Far stod alene i haven:
nøgen og brun og tynd
med en lille rund mave
ved en udbrændt tjørnehæk.
Hænderne blødte af torne og misvækst.

Et sted i huset lå Mor alene
ved et åbent vindue,
så vinden kunne komme ind til hende,
lægge sig i sengen hos hende,
lægge sine svale hænder
på hendes røde øjne.

Jeg sad i sandet,
rejste mure, tårne, voldgrave
og glemte dem.

Men jeg har sovet,
haft vilde drømme.
Så væk mig af min søvn,
et barn i en blødende seng.
Fortæl mig at mit navn er mit eget,
så jeg holder op med at sværme
om slægtens lysende globus,
men som en drabant slynges ud
i en mægtig bue.
Og lad der så komme en ny nat:
en stille, blid og fejende
vals i et vægtløst rum.

Sort som iris

Sort som iris
spærret helt op.
Sådan bliver natten.

Altid være åben,
lysets styrt i det sorte,
lysningen i skoven,
de smidige stammer,
fibrenes tæthed.

Ikke være skrøbelig,
den første nats rimfrost
på markernes vandpytter,
svagsynet som muldvarpen,
der graver og puffer jord
op igennem den sprøde hinde.

Skyggen venter tålmodigt,
til middagstimen er silet ned i dagens dyb.
Så rejser den sig og vokser som vinden,
der en dag river bladene af træerne.

En dag kan jeg gå

I mosen er alt stille.
Over engene ligger en tung og klæbrig dyne, tågen tynger alt mod jorden,
og jeg går ganske langsomt
ad en tilgroet sti.

I lang, lang tid hører jeg ingen ting,
så slipper dråber buske og græs med et suk:
Der ligger et fabeldyr i tågen.
Det opløses
og bliver til heste,
to silhuetter,
nikkende gamlinge.
De drejer hovederne efter mig,
idet jeg går forbi.

Jeg standser ved en åbning i et krat
læner mig frem og stirrer ned i sort vand:
Der er intet at se.

På den anden side af vandspejlet
ser mosen på mig:
Mit hvide ansigt,
mine grå øjne
og tågen, der sejler
ind og ud af min mund.

Og bag mig er himlen dækket
af ansigter, dage og nætter:
En dag er mit ansigt glemt,
og der vil ikke være flere gåder at løse.
Hestene ligger på engen
som sorte sfinkser.
De ser på mig med stenkulsøjne
og kender mig ikke længere.

En dag som alle andre.
Et fald ud af natten.
Så kan jeg gå.